

[Arbejds- og Socialministeren.]

som det vil være naturligt at løse, men hvor de paa Egnen værende arbejdsløse ikke vil være i Stand til alene at udføre Arbejdet. I saadanne Tilfælde vil det være baade rimeligt og naturligt, at der hentes Arbejds-kraft andetsteds fra, efter Forslagets Bestemmelse først og fremmest arbejdsløse Ikke-Forsørgere fra Byerne. Man har forudset, at det kan volde Vanskelighed for de henviste selv at skaffe sig Kost og Logi. Man har allerede under den nugældende Lov været stillet over for et lignende Problem, og man har derfor indsat Bestemmelsen i Stk. 3, der viser, at Arbejdsministeren er forberedt paa at skulle tilvejebringe Logi til Arbejdere, der henvises til saadanne afsides beliggende Arbejdspladser. I saadanne Tilfælde bør der foretages et Fradrag, der varierer med den indtjente Løn, men som højst kan udgøre 3 Kr. pr. Dag, hvor der ydes Kost og Logi, og 1 Kr. pr. Dag, hvor der alene ydes Logi.

Medens Bestemmelsen i § 6, Stk. 1, svarer til den nugældende Lovs § 15, Stk. 3, er Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke ny. Efter denne Bestemmelse kan det gøres til et Vilkaar for Henvisning af arbejdsløse fra en Kommune til en fjernere liggende Arbejdsplads, at Kommunen yder et efter Forholdene afpasset Bidrag til Arbejdsministeriet til Supplering af de til dettes Raadighed stillede Midler. En saadan Bestemmelse er rimelig, idet vedkommende Kommunes Arbejdsløshed nedbringes. Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at de fleste Kommuner under den nugældende Lovgivning har været ikke blot villige til, men interesserede i, at deres unge arbejdsløse mod et Beløb af 1 Kr. pr. Dag for hver arbejdsløs blev henvist til en af Staten iværksat Ungdomsforanstaltning.

Bestemmelserne i § 7 er nye. Stk. 1 fastsætter, at der, hvor et i Henhold til § 3 iværksat Arbejde medfører en ikke ubetydelig Værdiforøgelse af private Ejendomme eller væsentlige økonomiske Fordele for Kommuner og Institutioner, og der ikke opnaas passende Bidrag til Arbejdets Gennemførelse, af Socialministeren om fornødent kan paalægges de paagældende at yde et saadant Bidrag. Bidraget fastsættes ved en af Arbejds- og Socialministeren i hvert enkelt Tilfælde nedsat Kommission,

hvis Sammensætning har sit Forbillede i Grundforbedringslovens § 10.

Bestemmelsen i Stk. 2 om Ekspropriation, som følger de almindeligt gældende Ekspropriationsbestemmelser, har man savnet under den nugældende Lov, hvor man ikke mod enkeltes Protester har kunnet gennemføre større Arbejder, om hvis Gennemførelse der raadede overvejende Enighed. Bestemmelsen i § 8 opretholder Beskæftigelsescentralen og Beskæftigelsesudvalget, som dog under Hensyn til de forøgede Opgaver foreslaas udvidet med 2 Medlemmer fra henholdsvis Trafikministeriet og Landbrugsministeriet.

§ 9 gentager de i den hidtil gældende Lov fastsatte Regler om de arbejdsløses personlige Forhold, dog at man i Stk. 4 om Bortvisning — i Overensstemmelse med et fra Arbejderside fremsat Forslag — har indføjet en Bestemmelse om, at bortviste Arbejdere ved Bortvisningen skal forsynes med en Erklæring, der indeholder Oplysning om Grunden til Bortvisningen, en saakaldt „Fyreseddel“.

Med Hensyn til de følgende Paragraffer skal jeg blot fremhæve Bestemmelsen i § 10, Stk. 2, der er ny, og hvorefter de henviste Arbejdere, saa længe de er beskæftigede ved Arbejder, der udføres efter nærværende Lovforslag, er fritaget for at svare Bidrag til deres Arbejdsløshedskasse og for at betale Bidrag i Henhold til Arbejdsfordelingsloven.

Endelig skal jeg til Slut nævne Bestemmelsen i § 12, Stk. 1, hvorefter der til Arbejdsministerens Raadighed stilles dels de til Raadighed stillede Beløb, hvorover der endnu ikke er disponeret — rundt regnet 10 Mill. Kr. —, dels indtil Udløbet af Finansaaret 1941—42 yderligere et Beløb af 35 Mill. Kr. Om dette Beløb vil blive brugt i fuld Udstrækning, og om det vil være nødvendigt for efterfølgende Finansaar at bevilge yderligere Beløb, saaledes som det forudsættes i Slutningen af § 12, 1ste Stykke, er det ganske udelukket at danne sig nogen Mening om i Dag. Erfaringerne fra de senere Aar viser dog, at Beskæftigelseslovgivningen, selv om den kun tog Sigte paa et bestemt afgrænset Felt af de arbejdsløse, de langvarigt arbejdsløse, er blevet udnyttet i meget stor Udstrækning og har været til uvurdelig Gavn for dem, der har